

Přítomnění a přítomnost

Po celou dobu svého bytí je (pravé) jsoucno s to být ve své situaci v každé chvíli „přítomno“, tj. být „při tom“, jak se situace sama „formuje“ a „vyvíjí“. To ovšem není možné (ani myslitelné) tak, že by to bylo založeno na pouhém (pasivním) setrvávání uprostřed (natož vedle) situace, ale musí to být založeno na aktivním vztahu, přesněji na aktivním zasahování, intervenování v dané situaci a do dané situace; což zároveň znamená také jisté (spíše malé, ale někdy významné) pozměňování této situace, tedy jejího průběhu, jejího „vývoje“. Proto přítomnost určitého (pravého) jsoucna není jen výsledkem jeho přítomnění, nýbrž nese na sobě vždycky také stopy (nejen známky, ale přímo „následky“) působení situace, v níž k přítomnění dochází (neboť sama situace se děje, a to nikoli jako pouhý proces, nýbrž jako následek celé řady interakcí a tedy aktivit různého původu. Přítomnění nelze tedy chápat pouze jako sebe prezentace či sebe prosazování (pravého) jsoucna, nýbrž vždycky jako uvádění do života, do skutečnosti toho, co „má být“ (a co tu není nýbrž co přichází z budoucnosti vlastně mnohem víc a mnohem mocněji než sama „budost: aktivního jsoucna): „mysl“ vykonávání vlastního bytí spočívá zkrátka především v tom, co z toho, co „býti má“, je tímto výkonem spolu uskutečňováno a tím prosazováno do dané situace a tím do světa jsoucího skutečností.

(Písek, 140202-1.)